

Iulian Dragnea

Destin și paranormal - Teritorii interzise în România Codrul Todoruselor

"De 21 de ani locuiesc la oraș, dar aceste două decenii nu m-au făcut să uit nici satul meu natal, frumusețea lui, și nici unul dintre cele mai ciudate locuri pe care le-am întâlnit vreodată.

M-am născut în Stroeasca, un sat de munte din nordul județului Buzău; de la noi, din curte, în diminețile limpezi, se vede vârful Siriu. Și despre acesta există o mulțime de legende și de credințe ciudate, dar locul straniu despre care m-am decis să vă scriu este altul.

La nord de Stroeasca, peste o culme muntoasă căreia i se spune Casa Hoților, începe un drum forestier. Este singura legătură cu lumea a unui cătun, Puțul Vechi, aflat la nu mai mult de trei kilometri de sat. Pe vremea copilăriei mele, acolo nu mai locuiau decât vreo douăzeci de familii.

Când eram puști, cea mai mare distracție a băieților din sat erau excursiile până în Puțul Vechi, dar nu pe drumul forestier, ci de-a dreptul prin locul cel mai periculos din împrejurimile noastre, Codrul Todoruselor.

Câte povești n-am auzit despre această pădure...

Bunicul îmi spunea că, pe vremele străbunicului său, codrul primise acest nume deoarece în noaptea de Todoruse a unui an din secolul trecut, deasupra pădurii fuseseră văzute lumini ciudate și toți sătenii fuseseră convinși că erau Sân Toaderii care se întâlneau cu Rusaliile.

- Măi băiete, îmi mai spunea bunicul, tu, dacă ai de gând să te duci pe acolo, să mergi doar la amiază și să ai mereu o cruce la tine... Noaptea, să nu calci prin codrul acela, cum fac copiii fără minte! Unchiul tău era om în toată firea și tot s-a dus noaptea în pădure, să pună capcane; nu s-a mai întors...

Am fost și eu un copil fără minte; încă de pe la opt, nouă ani, am început să intru cu băieții în pădurea cu pricina. Treceam de Casa Hoților, unde se află ruinele unui adăpost al haiducilor și, în loc să o luăm pe cărare, coboram în valea în care se întinde codrul.

Este cea mai stranie pădure pe care am văzut-o în viața mea. Așezată într-o căldare stâncoasă, locul cel mai misterios și, în același timp, cel mai periculos este mijlocul ei. Dar surprizele nu lipsesc nici până acolo: în primul rând, de fiecare dată când am intrat în el, codrul era de o tăcere înspăimântătoare.

Parcă nici o viețuitoare, nici măcar o pasăre n-ar fi vrut să locuiască sub crengile sale.

Fie vară fie iarnă, cu cât te apropii de centru, temperatura este tot mai puțin influențată de exterior, iar în mijloc, în plină lună decembrie, noi, copiii, eram nevoiți să ne scoatem cojoacele din pricina căldurii.

Acolo, în miezul pădurii, este o văiuță în care se află o porțiune stâncoasă; nu există nici un izvor, dar se aude în permanență șipotul unor ape subterane. Printre acele stânci, eu și Nicu, prietenul meu cel mai bun din copilărie, am descoperit intrarea în lumea misterioasă de sub pădure.

Era într-o zi de primăvară, în 1974 sau '75.... În noaptea dinainte avusesem parte de-o furtună zdravănă. Pe la prânz, am ajuns în văiuță și am găsit un stejar doborât de vânt; o parte din trunchi, în cădere, murțase un bolovan și, în locul acestuia, am găsit un puț. Era de fapt o groapă, cu diametrul de aproape trei metri, mascată până atunci de acea piatră uriașă.

Aveam vreo 14 ani și eram amândoi curioși din fire. Ne-am holbat ce ne-am holbat, apoi, a doua zi, am venit cu o frânghie din sat și ne-am coborât în puț.

Și acum îmi amintesc scena: pe măsură ce coboram, se făcea tot mai cald, de parcă eram acasă, lângă sobă. Dar cel mai ciudat era faptul că o lumină - verzui-fosforescentă așa spune astăzi - părea să izvorască de-a dreptul din pereții puțului; aceștia, n-am să uit niciodată, erau săpați în stâncă, dar atât de bine săpați, încât n-am găsit nici o asperitate de care să ne agățăm.

La vreo 4-5 metri adâncime, am dat de o galerie și am pornit-o la dreapta

ei. Aceași lumină ne înconjura, venind de peste tot și de nicăieri. Am mers mai bine de 100 de metri până am dat de o sală imensă.

Vă rog să mă credeți, nu exagerez cu nimic, nu era deloc mai mică decât sala Amfiteatru a Teatrului Național din Capitală. Și era toată săpată în piatră, dar cu zidurile finisate uimitor de bine.

În aceeași lumină verzuie am văzut, pe ambele laturi ale sălii, un fel de mese, tot în piatră săpate.

Pe fiecare dintre ele era așezat un schelet...

Atunci am înghețat de frică: erau schelete, păreau umane, numai că... aveau cel puțin trei patru metri lungime. Altfel spus, ființele acelea avuseseră de două ori înălțimea unui om normal.

Nu mai țin minte dacă eu sau Nicu am luat-o primul la fugă. În orice caz, am urcat pe frânghie cu o viteză demnă de un soldat al trupelor de elită...

Când am ajuns acasă, eram prea îngrozit ca să tac din gură. Eu credeam că găsisem scheletele haiducilor și i-am povestit totul tatei. După ce am încasat o bătaie zdravănă, l-am văzut pe tata îmbrăcându-se și plecând către unchiul meu Vasile, care era șeful postului de miliție din sat.

A doua zi a început nebunia. Unchiul Vasile ne-a descusut, pe mine și pe Nicu. După ce i-am povestit tot și am mai încasat câteva palme, ne-a trimis acasă și ne-a zis că, dacă vrem să nu le facem necazuri părinților, să uităm tot ce am văzut în codru.

În dimineața următoare, m-a trezit zgomotul unor camioane. Când am ieșit în grădină, nu mi-a venit să-mi cred ochilor: aproape o sută de soldați, înarmați și încolonați, porniseră către pădure. Pe la prânz au început să apară Dacii din acela negre, despre care tata îmi spusese că-s ale „securiștilor”.

Doar în câteva săptămâni, Casa Hoșilor a fost împodobită cu un radio-relevu. Acesta era pretextul sosirii securiștilor la noi în sat: ridicau un „obiectiv strategic”. De la unchiul Vasile n-am reușit să aflăm decât că accesul în toată zona din nordul satului fusese interzis și că urma să sosească un grup de arheologi de la București.

Cele câteva familii din Puțul Vechi au fost strămutate în Stroeasca în

același an.

În toamnă eu am plecat la Buzău, unde am urmat liceul. Prin sat veneam doar în vacanțe: lucrurile nu se schimbaseră în nici un fel.

Nimeni nu mai intra în pădure, toată zona fiind îngrădită cu sârmă ghimpată și păzită zi și noapte.

În plus, teama pusese stăpânire pe toată lumea: rarele discuții despre cercetările făcute în pădure se făceau în șoaptă, de parcă securiștii ar fi pus microfoane până și în cârciuma satului.

În 1981, am intrat la Politehnică, în București.

În anul trei, am fost prieten cu o colegă de grupă, Narcisa Dragnea; într-o seara m-a invitat la ea acasă și cu acea ocazie i-am cunoscut pe ai ei.

Ca să nu fac vreo gafă în discuții, mi-a spus că tatăl ei e ofițer de Securitate.

Domnul Dragnea era un tip la vreo 55 de ani, înalt și slab, foarte politicos și foarte interesat de persoana mea. Când i-am spus ca sunt născut în Stroeasca, a rămas blocat:

- Stroeasca... din Buzău?

- Da. Ați fost pe la noi?

- Da, de câteva ori...

După mai multe pahare de palincă, îmbu-jorat și înveselit, mi-a mărturisit că mă place foarte mult, că ar vrea să mă vad mai mult cu Narcisa... Apoi a schimbat subiectul și mi-a povestit că a fost la Stroeasca cu prilejul construirii radio-releului. După alte pahare de palincă, mi-a spus adevărul:

- Măi, băiete, acolo, la voi în sat s-a descoperit ceva uluitor. În pădurea aia a voastră e o rețea de galerii subterane, săpate în granit, care însumează opt kilometri pătrați!

Sunt săli de două sute de metri lungime!

Și știi care-i problema? Nu le-a săpat nici Burebista, nici Decebal, nici Traian! Sunt mult mai vechi, băiete!

S-au făcut teste: datează de mai bine de șase mii!

Sunt îngropați acolo câțiva din constructori: nici în bas-me n-ai întâlnit aseme-nea ființe!

Aveau mai bine de trei metri înălțime... N-ar trebui să vorbesc despre așa ceva, dar oricum n-ai să mă crezi: nu erau oameni, băiete!

Semănau cu noi în aceeași măsură în care semănăm noi cu cimpanzeii. Și sub galeriile alea știi ce se află? Nu? Nici noi nu știm, fiindcă sub piatră se află un planșeu făcut dintr-un fel de metal pe care încă nu l-am străpuns... Dar ce se află acolo, sub galerii, este radioactiv... Vezi în ce sat interesant te-ai născut? Nici nu știi tu cât e de interesant...

Bineînțeles că m-am arătat uimit, apoi chiar neîncredător, ca să nu devină suspicios. M-am despărțit de Narcisa în 1988.

Pe domnul Dragnea l-am mai văzut o singură dată, în 1994: firma la care lucram pe atunci a avut legături cu un S.R.L. patronat de nimeni altcineva decât tatăl fostei mele prietene. Am stat la o cafeluță, dar, când i-am amintit discuția noastră despre uriașii din Stroeasca, a negat totul:

- Cred că mă confunzi, băiete... Eu nu ți-am spus niciodată asemenea tâmpenii! Mă vezi pe mine, om serios, să îndrug basme cu extraterestri îngropați pe sub sate?!
În sate nu mai crește nici grâu, darămite extraterestri!

Pădurea Todoruselor e în continuare un teritoriu interzis. Astăzi însă, „băieții cu ochi albaștri” au devenit mai rafinați: au abandonat povestea cu radio-releul și au trecut la „prospecțiuni geologice”.

La ieșirea din sat dai de-un ditamai gard cu sârmă ghimpată, pe care, din 20 în 20 de metri, e atârnată o plăcuță: „Accesul strict interzis! Zonă de prospecțiuni geologice”.

Revista „Destine”, pg. 24-25 Autor: Iulian Dragnea, 42 ani.

https://fbcdn-sphotos-f-a.akamaihd.net/hphotos-ak-ash4/p480x480/1001095_331117437023147_485850734_n.jpg

DISCLAIMER:

Toate părerile, punctele de vedere, afirmațiile, atitudinile și detaliile informative reprezintă angajarea fiecărui autor în parte. Portalul nostru nu își însușește responsabilitatea pentru conținutul articolelor publicate. Fiecare link și articol pe care îl prezentăm are propriul copyright © și răspundere personală pentru conținut.